

Esquerra s'ha endropit?

—Governar té servituds, perds frescor. Per tant, trasllada a la societat, de vegades, sensació d'instal·lació al poder. Però Esquerra no és un partit instal·lat, al contrari. No hem renunciat a cap objectiu polític i acabem de situar enmig del debat una qüestió, l'horitzó 2014, per a assolir la plena independència. Ni ideològicament, ni pel que fa al discurs polític, ni organitzativament, Esquerra no és un partit instal·lat còmodament al poder.

—**Esquerra s'ha fixat l'objectiu electoral de mantenir el grup propi. Això és per a dissimular la pèrdua d'algun diputat?**

—En dir que volem mantenir el grup, automàticament, algú ho ha traduït a xifres, i ha considerat que ens conformem amb 5. Això és fals. Totes les enquestes oscil·len entre 6 diputats i 7. I, tal com va la campanya, tot i que es cert que constato un alt nivell de desmobilització, no renuncio a res. El meu objectiu no és fer grup amb 5 diputats, sinó, fins i tot repetir els resultats de fa quatre anys.

—**ERC descriu com un bienni progressista els dos primers anys de Zapatero, dels quals us en reivindiqueu coresponsables. Però en l'aspecte nacional hi ha força desencís, especialment en el món sobiranista. Us pot afectar, electoralment?**

—Sí, però aquesta desmobilització afecta tothom. Això és el que ens mostren les enquestes. Tothom baixa i la bossa d'indecisos creix. I el més perjudicat és el PSC i, després, CiU.

Zapatero ha acabat enganyant tothom, Esquerra, Convergència, el PSC hi està incòmode perquè pretén condicionar els seus pactes, etc. En segon lloc, el balanç que fem de la política territorial del PSOE és de suspens clamorós. Ha acabat amb un estatut retallat i amenaçat davant del Tribunal Constitucional, amb una intenció no gens dissimulada d'aplicar allò que ja deia Aznar del "cerrojazo autonómico". I el programa electoral del PSOE planteja de contribuir a vertebrar la indissolubilitat de la unitat d'Espanya, a partir de grans infraestructures com l'alta velocitat, o recentralitzant tota la despesa social. Això només ho podrà corregir la correlació de forces i el pes que tinguem els partits catalanistes a Madrid, i particularment Esquerra.

“A Madrid, no hi anem a caure simpàtics, hi anem a buscar estructures d'estat”

Joan Ridao (Rubí, Vallès Occidental, 1967) fins ara portaveu d'ERC al Parlament de Catalunya, és el cap de llista dels independentistes catalans a les eleccions al Congrés de Diputats. Es va consolidar com a negociador durant el procés d'elaboració del nou Estatut català. Ara afronta el repte de consolidar l'espai d'Esquerra a Madrid, en un moment en què el PSOE els vol evitar de socis.

—**Aquesta desconfiança en Zapatero, com es tradueix, per exemple, en un debat d'investidura?**

—Evidentment, hi anem més incrèduls. Fa quatre anys la sola promesa de donar suport a l'estatut que aprovés el parlament obria unes expectatives. Ara ja no ens en refiem, volem acords a la vista. Abans del debat d'investidura,

volem la publicació de les balances fiscals. No tan sols com una exigència de transparència i de lleialtat institucional, sinó per a centrar el debat a l'hora de negociar. Una altra condició és un model de finançament just i equitatiu, i una relació bilateral. La tercera condició és d'augmentar la política social fins al 2,1% del PIB estatal i territorialitzar tots

els recursos a favor de les comunitats autòniques. I en quart lloc, mantindrem sobre la taula la qüestió de la plurinacionalitat i del català, no tan sols pel que fa a la defensa de la unitat de la llengua, sinó també en la seva presència a les institucions de l'estat.

—Això no equival a no donar suport a Zapatero a la investidura?

—No és inassolible, això que plantejo. Però vaja, tampoc no em treu la son. Jo no vaig a Madrid a fer política per ajudar a governar Espanya, sinó —tant com pugui ser— per vertebrar estructures d'estat per a Catalunya. No vaig a fer política a Espanya per fer pedagogia allà, sinó per fer-la aquí. Per tant, si em diuen que no, no em treu la son.

—I el PSOE presenta Bono per a presidir la mesa del Congrés. El podeu arribar a votar?

—No donarem suport, mai de la vida, a un personatge com Bono, un personatge impresentable, que podria ser al PP i ningú no notaria el canvi. Si la targeta de presentació de Zapatero és Bono, té

un problema. Per tant, aquest personatge només serà president del Congrés amb el suport del PP.

—Al Congrés, l'únic que s'hi pot buscar és el peix al cove?

—Hi ha una diferència entre el peix al cove i el que planteja Esquerra. El primer correspon a una dinàmica d'una etapa concreta, l'etapa del pujolisme governant. Consistia a implicar-se en la governabilitat espanyola, tot preservant l'hegemonia política a Catalunya. I es conformava mantenint un cert nivell de tensió identitària amb Espanya, per escalfar els ànims a la parròquia. Nosaltres no anem a fer això, sinó que anem a Madrid per aconseguir de tenir un estat propi. De manera que diferim molt dels objectius i la manera del *peix al cove*.

—I ara l'objectiu principal serà el nou finançament?

—És prioritari. A més, és immediat, perquè teòricament l'hem de tenir tancat abans del 9 d'agost d'enguany. I l'objectiu és aconseguir la reducció dràstica del dèficit fiscal. Un informe de la Fundació Irla fixa aquest dèficit el 2005 a l'entorn de 19.000 milions d'euros, que són 2.700 euros per persona i any! Representa el 10,2 % del PIB, i això és insostenible. I amb una projecció per al 2008 de 23.000 milions.

Ara, també som conscients que el mal acord de finançament de l'Estatut, tancat per Mas i Zapatero, condicionarà el resultat d'aquesta negociació. No és un acord bilateral i s'assembla al concert econòmic com la nit i el dia. Per tant, només es pot superar amb una bona negociació, i amb la unitat dels partits catalans.

—Defenseu un model de finançament de màxims, amb allò que permet el nou Estatut. L'objectiu polític de la independència, però, és al marge de l'Estatut. Com compagineu el pragmatisme de desenvolupar l'Estatut amb l'objectiu rupturista de l'independentisme?

—Casa en la mesura que plantejo un objectiu polític que és rupturista, però que no el puc fer efectiu, ni es materialitzarà fins que no el defensi una majoria social i política. Els qui volem la independència som el 16% o el 17% i hem de créixer al 50% o el 51%. Mentrestant, jo no renuncio a millorar la quotidianitat. És a dir, els qui exigeixen una puresa absoluta a Esquerra, i que renunciem a

governar i gestionar el dia a dia, en definitiva, ens conviden a cedir el poder a la *sòcio-vergència*. Però és clar que des de les institucions, per la via pragmàtica, es poden anar fent moltes coses. El plantejament del tot o res, de "sóc independentista, i l'actual estat de les autonomies no em serveix per a res, em quedo a l'oposició", potser seria molt coherent, més tranquil, i, possiblement, evitaria tenir mala consciència. Però us asseguro que amb això no es transformaria res, ni avançaríem.

—El 2004 parlàveu de compartir amb l'esquerra espanyola una part del trajecte cap a una Espanya plurinacional. Per a uns era un linal d'estació, per a uns altres una estació més. S'ha arribat a l'estació que s'ha arribat, després d'un trajecte més aviat curtet. Quina és, ara, l'estratègia de l'independentisme que representeu?

—La nostra estratègia, la vam fixar a la darrera conferència nacional, on vam constatar l'obsolescència de l'estratègia del 2004, que, com dieu, consistia a establir acords polítics amb l'esquerra espanyola per transitar gradualment cap a un escenari de més poder polític i més sobirania, en canvi d'un encaix federal provisional amb Espanya. Això no ha funcionat. Ara, el nostre objectiu és construir la majoria per a ser sobirans. I punt. I què podem fer? Governar aquí, ser presents a les institucions, per construir espais de sobirania. I, en segon lloc, fer política a Espanya, també per construir estat. Perquè alguns dels aspectes que condicionen el nostre futur més immediat, que afecten la nostra sobirania i la nostra cohesió social, depenen d'allà. Per tant, nosaltres anem amb aquest objectiu a Espanya. No hi anem a fer pedagogia ni a caure simpàtics, hi anem a buscar estructures d'estat.

—I des de Madrid preparareu també el referèndum del 2014?

—Sempre diem que aquesta és una data per la democràcia. I no necessàriament per a la independència, perquè això dependrà de la majoria. Però, evidentment, hem de treballar per aconseguir-la. Si ho aconseguim, perfecte. Si no, no passa res. Haurem de continuar treballant, però haurem fet un exercici de democràcia. En tot cas, és un estímul per a continuar treballant.

Enric Rimbau